

VERNACCUS A BOURLOR

napsal Tavi Dromio

o jeho slavoje vešel Halgerd do hospody U Královny šunky a celý jeho výraz vyjadřoval smutek. Když si objednal džbánek chandry, jeho přátelé Garaz a Xiomara se k němu účastně přitočili.

Co je s tebou, Halgerde? tázala se Xiomara. "Jdeš později než obvykle a tváříš se jako u mučení. Ztratil jsi peníze nebo ti umřel někdo, koho jsi měl rád?"

Žádné peníze jsem neztratil, ušklíbl se Halgerd. "Ale synovec mi právě oznámil, že zemřel můj bratranec Alioch. Naprosto přirozenou smrtí, povídal, však už na to měl věk. No a Alioch byl o deset let mladší než já."

A jáje, tak to je hrozné. Ale zase to naznačuje, že si musíš užívat všech možností, které ti život nabízí, protože nikdy nevíš, kdy nadejde tvá poslední hodinka, zauvažoval Garaz, který se posledních pár hodin takřka nezvedl ze své oblíbené stoličky v nejakouřenějším koutě krčmy. Nebyl jediný, kdo si v té chvíli uvědomil sám sebe.

Život je krátký, to je pravda, souhlasila Xiomara. "Jenže když pomíneme všechny sentimentální myšlenky, tak musíme přiznat, že jen málokdo si uvědomuje, co můžeme znamenat i po smrti. Lecť cenu si lidé uvědomí, až když není mezi živými. Už jsem ti vyprávěla příběh o Vernaccusovi a Bourlorovi?"

Myslím že ne, odušil Halgerd.

Vernaccus patřil mezi daedry (začala Xiomara a hodila pár drobečků do krbu, aby navodila tu správnou náladu) a přestože se náš příběh odehrál před mnoha a mnoha lety, měli bychom předeslat, že Vernaccus je ještě stále mezi námi. Protože co znamená čas pro nesmrtelnou daedru?

No ano, přerušil ji Garaz "chápu, že představa nesmrtelnosti-"

Snažím se našemu příteli v nouzi poskytnout inspirující příběh, zavrčela Xiomara. "A nemám na to celou zatracenou noc, takže když dovolíš, budu pokračovat."

Vernaccus nebyl nijak zvlášť slavný (pravila Xiomara a včas tak přerušila diskusi ohledně nesmrtelnosti). Jeho moc ani sláva nedosahovaly takové výše, jak by se na bytost jeho postavení slušelo. Nedostatek úcty ho tak rozčiloval, že nakonec učinil to, co nižší daedry dělávají: popadl ho vražedný běs.

Zvěsti o jeho ďábelských krutostech se rychle roznesly po všech vesnicích na západě Kolovie. Démonovu řádění padly za oběť celé rodiny, hrady srovnával se zemí a sady a pole spaloval nebo proklínal tak, že je na věky proměnil v mrtvý úhor.

Aby pohrom nebylo málo, začala Vernaccuse navštěvovat jeho stará soupeřka ze Zapomnění. Byla to daederská svůdkyně jménem Horavatha, která ho s oblibou provokovala, jen aby viděla, nakolik se dokáže rozčílit.

Ta zatopená vesnice že na mě má udělat dojem? ošklibala se. "Kdybys nechal do země propadnout celý světadíl, to by na mě možná zapůsobilo, ale takhle..."

Vernaccus už přímo soptil. Žádný z tamrielských kontinentů v hlubinách země zmizet nenechal, ale nikoli proto, že by se o to nesnažil.

Celá zem potřebovala nějakého hrdinu, který by se šílenému zloduchu postavil. A naštěstí někdo takový skutečně existoval.

Jmenoval se Bourlor a prý mu požehnala samotná bohyně Kynaret. Pouze tak lze vysvětlit, že byl vynikajícím střelcem, jehož šípy nikdy neminuly cíle. Už jako dítě přiváděl všechny lučištnické mistry do rozpaků.

Marně mu vysvětlovali, jak se má postavit, jak uchopit šíp, jak správně natáhnout tětivu, jak nejučinněji střelu vypustit - on všechny pravidla přehlížel. Ale i přesto jeho šípy vždy doletěly přesně tam, kam měly, ať už se cíl pohyboval, nebo stál, ať byl blízko, nebo na hony vzdálen. Všechno, co chtěl trefit, vždycky trefil.

Když ho starosta vesnice požádal o pomoc, Bourlor nemohl jeho výzvu odmítnout. Jeho jezdecké schopnosti však byly dosti mizivé, a tak než se prodral lesem k určené osadě, která se nazývala Evensacon, Vernaccus již všechny její obyvatele povraždil. Horavatha scénérii sledovala s unuděným zíváním.

Vražda vůdce mňavého městečka ti moc slávy nepřidá. Ty musíš porazit nějakého velkého reka, někoho, jako byl Ysgramor nebo Pelinal Bílý vichr nebo- zahleděla se na postavu, která se vynořila z lesa. "Nebo tamhle ten chlapík."

Co je zač? zavrčel Vernaccus, přežvykuje starostovo chvějící se tělo.

Největší lučištník v Tamrielu. Nikdy nemine cíl.

Bourlor natáhl luk a zamířil na daedru. Vernaccus se zprvu chtěl jen posupně zachechtat, neboť ten mladík vůbec nemířil rovně. Avšak pud sebezáchovy mu radil něco jiného a ve vizáži toho člověka bylo takové sebevědomí a jistota, z níž pochopil, že Horavatha nelže. A proto ve chvíli, kdy šíp vylétl z luku, raději zmizel v plamenech.

Střela se zabodla do stromu a Bourlor nevěřil vlastním očím. Poprvé minul cíl.

V Zapomnění Vernaccus vztekle řádil. Ani ten nejposlednější démonek by nikdy takhle ustrašeně neutekl před obyčejným smrtelníkem. Tímto činem jasně předvedl, jak je slabý a zbabělý. Uvažoval, jak by mohl stávající situaci napravit, a ani si nevšiml, že stanul proti nejstrašlivější daederské princezně Molagu Balo.

Nikdy jsem o tobě neměl valné mínění, Vernaccusi, zahřimal obr. "Ale teď jsi dokázal, že přece jen za něco stojíš. Ukázal jsi tvorům Mundu, že daedry jsou mocnější než požehnání od bohů.

Ostatní obyvatelé Zapomnění s Molagu Balo rychle souhlasili (ostatně jako vždy). Daedry jsou totiž vždycky velice citlivé na porážky z rukou smrtelníků. Vernaccusova sláva začala stoupat. Byl zván Nepolapitelným, Nepronásledovatelným, tím, koho se nelze dotknout, a zhoubou Kynaretinou. Ve vzdálených koutech Skyrimu a Morrowindu začaly vyrůstat jeho svatyně.

Mezitím se Bourlor, o němž už se rozneslo, že chybil, uchýlil do ústraní. Nikdo další už ho o záchranu vesnice nepožádal a hrdinu neúspěch tak těžce ranil, že se stal poustevníkem a luk už vícekrát do ruky nevzal. Za několik měsíců zemřel. Nikdo ho neoplakával a nikdo na něj nevzpomínal.

A tohle mě má jako rozveselit? otázal se Hallgerd nevěřičně. "To už jsem mohl o příběh požádat třeba Krále červů, ten by mě utěšil líp."

Počkej, usmála se Xiomara. "Ještě jsem neskončila."

Po celý rok Vernaccus spokojeně sledoval, jak jeho legenda roste a zvěsti o tom, že jeho uctívačů přibývá, se šířily po celém Zapomnění. Jeho vyznavači vyprávěli příběhy o tom, že jejich pán unikl šípům stovky lučištníků, že dokáže přejít moře suchou nohou a přinášeli další podobné důkazy jeho nadlidských schopností. Skutečný příběh o ostudném úniku před Bourlorem tak k démonově značné úlevě upadl v zapomnění.

Horavatha jeho rostoucí oblibu sledovala s neskrývanou žárlivostí, a tak když přišla zlá zpráva, spěchala mu ji co nejdříve sdělit. S krutým úsměvem pohlédla do jeho samolibé tváře a pak pronesla: "Tvé svatostánky jsou napadány."

Kdo se to opovažuje? zařval.

Každý, kdo kolem nich v divočině prochází, si rád hodí kamenem, zapředla Horavatha. "Ale jen těžko jim to můžeš klást za vinu. Vždyť přece představuješ toho, jehož se nelze dotknout. Takže se nemůžeš zlobit na ty, kteří neodolají tak vábnému pokušení."

Vernaccus zíral skrze závoj, který halil Mundus, a musel uznat, že jeho sokyně má pravdu. Jednu z jeho svatyň na západě Kolovie právě obklopila četa námezdních žoldnů, kteří ji s očividnou rozkoší bombardovali kameny. Jeho uctívači se shromáždili uvnitř a modlili se, aby jejich božstvo učinilo zázrak.

Rozzuřená daedra se okamžitě objevila před drzími žoldněři. Její hněv byl strašlivý. Vojáci uprchli do lesů dřív, než se naskytla příležitost některého z nich zabít. Uctívači začali otevírat dřevěné dveře do svatyně a v bázni a radosti padali na kolena. Démonova zuřivost se rozplynula a on na své věrné pohlédl s téměř laskavým úsměvem. Když tu ho zasáhl kámen.

A další. Rozhlédl se po útočnicích, ale vzduch byl najednou kamenů plný

Vernaccus nikoho neviděl, ale slyšel, jak se žoldněři v lese smějí. "Vždyť on se ani nesnaží uhnout!" ozval se první.

Nedá se nezasáhnout, řehtal se další.

Se vzteklým řevem z toho ponížení se daedra vrhla do svatyně, ale ani ta ji neochránila. Jeden z kamenů prorazil zavřené dveře a zasáhl jej přímo doprostřed zad. Hrozivý škleb na tváři vystřídala bolestná grimasa. Roztřeseně pohlédl na své uctívače, kteří se choulili ve stínech a jejich víra valem slábla.

Kde jste získali dřevo na stavbu této svatyně? zaúpěl démon

Většinou z popadaných stromů u vesničky Evensacon, pokrčil rameny velekněz.

Vernaccus se vyčerpaně předklonil a odhalil tak hlubokou ránu na zádech. Při útoku se z dřevěných dveří uvolnil zrezavělý hrot šípu a zabodl se do něj. Daedra zmizela v prašném víru.

Krátce poté už svatyně zely prázdnotou, přestože Vernaccus prodělal krátké období znovuzrození jako patron omezenosti a neschopnosti. Poté už jeho památka zapadla nadobro. Příběh o Bourlorovi sice také nikdy nevešel v širší známost, ale přesto se najdou tací jako já, kteří jej vyprávějí rádi. A my máme tu výhodu, že víme to, co se Velký střelec do smrti nedozvěděl - totiž že jeho poslední šíp ve skutečnosti svůj cíl neminul.